

Arrest

nr. 293 719 van 5 september 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de L'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2023 en gelet op de beschikking van 23 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2023.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 28 juli 2023 waarbij de voorzitter de zaak tegensprekelijk uitstelt naar de openbare terechtzitting van 11 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat V. HENRION en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Pashtunorigine te zijn. U beweert te zijn geboren op [...] september 2004 in het dorp Ghundi in het district Qarghayi van de provincie Laghman, waar u samen met uw grootmoeder, ouders, broers en zussen woonde.

Sinds 2004 werkte uw vader als ontmijner in verschillende provincies van Afghanistan. Hierdoor was hij soms wel twee weken tot een maand afwezig waarna hij enkele dagen naar het dorp terugkeerde. Door deze afwezigheden kon uw vader zijn beroepsactiviteiten niet geheim houden. Vanaf 2012 belden de taliban uw vader regelmatig op. Ze vroegen hem telkens zijn activiteiten als ontmijner stop te zetten en in de plaats daarvan de taliban te vervoegen. In 2014 zette uw vader zijn activiteiten tijdelijk stop. Dit omdat het bedrijf Omar waarvoor uw vader sinds 2004 werkte, werd opgedoekt. Toen uw vader aan de slag ging bij een ander ontmijningsbedrijf, Starling, begonnen de taliban hem opnieuw te bellen, om dezelfde redenen. Uw vader liet zich echter niet intimideren en dacht er niet aan zijn broodwinning stop te zetten. Begin 2018, ongeveer zes maanden voor uw vertrek, wordt er op een donderdagavond bij u thuis aangeklopt. Uw vader was op dat moment net thuis gekomen. U doet de deur open en ziet twee personen met witte kleren staan die naar uw vader vragen. Ze stellen zich voor als collega's van uw vader. Wanneer u uw vader inlicht, kan hij moeilijk geloven dat zijn collega's hem thuis opzoeken. U gaat met uw vader mee naar de deur, maar eenmaal bij de deur aangekomen wordt uw vader vastgegrepen door drie mannen gewapend met Kalasjnikovs. U ziet dit gebeuren en begint te schreeuwen waarop de twee mannen in witte kleren u pakken en u de mond te snoeren. U bijt in de hand waarmee een van hen u het zwijgen probeert op te leggen. Vervolgens takelt één van de mannen u toe met een mes in uw rechterarm en –been waarna u op de grond valt en de mannen u achterlaten. Daarna weet u niet meer precies wat er gebeurd is tot u uw ogen thuis weer opent in het bijzijn van uw moeder. Uw moeder vertelde wat er gebeurd was en vroeg of u de personen kende; Een van hen had u herkend, namelijk E., een dorpeling die er al langer van verdacht werd banden te hebben met de taliban. Het dorp kwam al snel op de hoogte dat E. achter de ontvoering op uw vader zat. Een week later kreeg uw moeder een oproep van uw vader. Al snel nam een talibanlid het woord. Ze wilden dat u en uw broers W. en S. bij hen in de madrassa zouden studeren in ruil voor uw vaders vrijlating. Uw tante langs vaderskant uit Kabul adviseerde dit nooit te overwegen omdat er geen garanties waren dat uw vader effectief zou vrijkomen en de kans bestond dat u en uw broers eveneens zouden worden meegenomen. Diezelfde dag neemt uw tante u voor medische verzorging mee naar Kabul. U verblijft er zes maanden. In die periode wil u meermaals terugkeren naar uw dorp, maar uw tante verbiedt het u. U hebt ook drie keer contact met uw moeder. Op een dag besluit u zonder uw tante in te lichten op uw eentje terug te keren naar uw dorp vanuit Kabul. Wanneer u thuis arriveert, ziet u dat de deur kapot is en openstaat en alles leeggeroofd is. Bij het zien van de ravage en het vermoeden dat uw familie mogelijk werd meegenomen door de taliban raakt u in shock en verliest u het bewustzijn. Wanneer u weer bijkomt, zijn uw grootmoeder en dorpelingen bij u. Uw tante komt u dezelfde dag opnieuw ophalen om met haar mee te gaan naar Kabul. Nadien gaan de taliban bij uw grootmoeder langs om te vragen waar u bent. Ze dwingen ze haar te vertellen waar u zich bevindt en het telefoonnummer van uw tante te geven. Twee weken later bellen de taliban uw tante op. Ze willen dat ze u terugbrengt. Na die oproep wordt uw vertrek uit Afghanistan geregeld. U reist via Iran naar Turkije, waar u een tijdlang werkt. Na 10 maanden maakt u de oversteek naar Griekenland en reist u via de Balkan verder door naar Italië en Frankrijk en komt in juli 2020, na twee jaar reizen, aan in België. U dient een verzoek om internationale bescherming in op 2 augustus 2020. Na uw aankomst in België houdt u contact met uw moeder. Zij keerde terug naar het dorp. Uw broers W. en S. bevinden zich sinds de machtsovername door de taliban in Iran. Van uw vader is er nog steeds geen spoor. Kort na de machtsovername kwamen de taliban nog een keer bij uw moeder langs. Ze vroegen toen waarom ze haar zoons naar Europa had gestuurd. Nadien kwamen ze nog langs maar dit enkel en alleen om voedsel te vragen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u de volgende documenten voor: uw taskara en schoolrapport, foto's van u, van uw vader en uw gezin, documenten in verband met het ontmijningswerk van uw vader, de verzendenvolp en een medisch attest.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige ten tijde van uw verzoek om internationale bescherming en van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van

uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Er zijn immers meerdere elementen in uw verklaringen die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas in ernstige mate aantasten. De inconsistente houding van de zowel de taliban als u en uw familieleden springen hierbij in het oog.

Om te beginnen kunnen er heel wat vraagtekens geplaatst worden bij de rekruteringspogingen en bedreigingen aan het adres van uw vader. U verklaart dat uw vader al sinds 2012 regelmatig, met name een keer om de drie maanden, gecontacteerd werd door de taliban met de eis zijn werkzaamheden stop te zetten en de taliban te vervoegen. Wanneer u gevraagd wordt of deze eis gepaard ging met bedreigingen, bevestigt u dit. U stelt dat de taliban hem waarschuwden dat als uw vader hun eis niet inwilligde, hij zou worden gedood. Gevraagd naar de reactie van uw vader op de oproepen, verklaart u dat hij nooit iets deed, dat hij in het begin dacht dat iemand hem lastig viel, maar later niets specifiek deed (CGVS, p. 18-19). Ook verklaart u dat hij nooit een geheim maakte van zijn job in het dorp. Hieruit blijkt dat uw vader deze eis en doodsb bedreiging negeerde en naast zich neerlegde. Hoe dan ook kan van iemand die doodsb bedreigingen ontvangt een zeker mate van waakzaamheid worden verwacht, zeker in de beginperiode om de werkelijke risico's in te schatten. Dat uw vader nooit enige veiligheidsmaatregel lijkt te hebben genomen, is dan ook vreemd te noemen. Mogelijks nog vreemder is het gegeven dat de taliban uw vader jarenlang bedreigen zonder verdere actie te ondernemen tegen uw vader maar uw vader begin 2018 wel plots ontvoeren. Dat de taliban jarenlang bedreigingen uiten aan het adres van uw vader zonder er een gevolg aan te geven, doet afbreuk aan de ernst van hun bedreigingen en de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook bij uw verklaringen over de ontvoering van uw vader zijn meerdere bedenkingen te maken. Uit uw verklaringen blijkt dat u op de hoogte was van de bedreigingen die uw vader ontving. Wanneer u voor de deur twee mannen zag staan, dacht u echter niet dat dit talibanleden zouden kunnen zijn. Nochtans wanneer u gevaagd wordt om de mannen aan de deur te beschrijven, verklaart u dat deze mannen er op basis van hun kleding- en haarstijl uitzagen als talibanleden. Wanneer uw vader verbaasd reageert op uw melding dat er collega's van hem aan de deur staan, blijkt nergens uit uw verklaringen dat u uw vader wees op het gegeven dat de mannen er als talibanleden uitzagen. Ook uw vader, neemt ondanks zijn verbazing, geen maatregelen om te weten te komen wie de bezoekers zijn of andere veiligheidsmaatregelen vooraleer hij naar de deur toe gaat. Er is geen sprake van een zekere waakzaamheid in zijn hoofde, wat nochtans niet onredelijk is om te verwachten van iemand die al jarenlang bedreigd wordt door de taliban. Wanneer hij bij de deur aankomt, wordt hij meteen vastgegrepen door drie mannen. Uit uw verklaringen over de arrestatie van uw vader kan niet blijken dat uw vader in tegenstelling tot u enig weerwerk bood, wat eveneens vreemd is. Gevraagd om gedetailleerd te vertellen over wat er gebeurde op het moment dat u en uw vader naar de deur toe gingen, zegt u dat uw vader buitenging, de taliban hun wapens namen en twee van hen uw vader bij de handen vasthielden. Een andere bleef achter hem staan en nog twee anderen grepen u bij de hand vast. Toen u begon te schreeuwen en ze uw mond probeerden dicht te houden, beet u één van hen in de hand waardoor diens masker afviel. Toen herkende u E., die u vervolgens enkele messteken gaf (CGVS, p. 19-20). Niet alleen is het opvallend dat uw vader zich niet lijkt te verzetten tegen zijn arrestatie, deze verklaring is ook niet geheel eensluidend met uw overige verklaringen. Uit deze beschrijving blijkt dat E. ontmaskerd werd nadat u hem beet en dat de ontmaskering de reden was voor de messteken. Dit laatste komt niet als dusdanig naar voren in uw asielrelaas noch in uw verklaringen bij de DVZ. Tijdens het asielrelaas hebt u het nergens over een ontmaskering. U verklaarde daar immers dat de twee mannen die op de deur klopten u vastgrepen, u de mond snoerden. Ze hielden uw mond dicht met hun hand, waarna u in de hand begon te bijten en waarna één talibanlid u met een mes stak. Verder stelt u dat u op dat moment een man uit het dorp had herkend, namelijk E. (CGVS, p. 16). Bij de DVZ stelde u dat de drie strijders die u vader vastgrepen, gemaskerd waren en dat het doek van een van hen afviel, waarna u een dorpsbewoner herkende die u vervolgens in uw been en arm stak

(Vragenlijst CGVS, punt 3 vraag 5). U vermeldt niet dat u een van de strijders in de hand beet en dat hij daardoor ontmaskerd werd.

Voorts kunnen er ook meerdere kanttekeningen geplaatst worden bij de feiten die zich onmiddellijk na de ontvoering afspelen, met name de vervolgacties van de taliban en de reactie van u en uw familieleden hierop. In de eerste plaats blijkt dat de taliban uw familie via telefoon contacteert om u en uw twee broers te rekruteren in ruil voor de vrijlating van uw vader. Volgens uw verklaringen vroeg de taliban meer bepaald dat u en uw broer naar de madrassa zouden gaan. Gevraagd over welke madrassa dit ging, verklaart u dat ze dit niet gezegd hebben. U voegt vervolgens toe dat uw moeder jullie aan hen moest overdragen en de taliban jullie wilde komen halen. U geeft aan dat uw tante het advies gaf niet op dit voorstel in te gaan, dat uw moeder geen antwoord gaf aan de taliban en de taliban vervolgens inhaakte. Dit alles is bijzonder vaag. Indien de taliban werkelijk wilde onderhandelen met uw moeder of jullie in een valstrik wilde lokken om u en uw broers te rekruteren, zou verwacht worden dat ze concretere informatie geven over de deal. Dit is niet het geval. Uit uw verklaringen blijkt dat uw tante deze oproep beschouwde als een loutere rekruteringspoging waarbij uw vader enkel en alleen als drukingsmiddel werd ingezet zonder dat dit garanties gaf op zijn vrijlating (CGVS, p. 21-22). Dat een rekrutering op die manier zou verlopen, is echter zeer weinig waarschijnlijk. Uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de **EUAA Country Guidance** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) die de situatie schetst voor en na de machtsovername in 2021 blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt(e) van gedwongen rekrutering omdat er doorgaans voldoende vrijwilligers zijn die zich bij de taliban willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is meestal gebaseerd op lokale verankering. Hierbij wordt een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor en dit bovendien slechts in bepaalde omstandigheden. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Alleen uw vader werd als drukingsmiddel ingezet. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er bijkomend een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat de taliban na de eerste oproep nog doortastende pogingen ondernam om u of uw broers te traceren of uw familie in het district Qarghayo onder druk zette om de verblijfplaatsen van u en uw broers vrij te geven. Als verklaring hiervoor werpt u op dat er zich geen problemen voordeden omdat uw familie zich in Kaz Aziz Khan bevond en de taliban hier niet van op de hoogte was. Nergens geeft u aan dat de taliban uw familie nog contacteerde of hen opzocht tot u uiteindelijk zes maanden later terugkeerde naar het dorp. Nadat u in het dorp opduikt, belt de taliban – nadat ze het telefoonnummer van uw grootmoeder hebben afgedwongen – uw tante op met de boodschap dat u moest terugkeren. U hebt geen weet van andere dreigementen of bezoeken van de taliban daarna tot op het moment dat de taliban de macht overneemt in Afghanistan. Kort na de machtsovername en enkele dagen nadat uw twee andere geviseerde broers het land hadden verlaten, krijgt uw moeder nog een bezoek van de taliban met de vraag waarom ze haar zonen naar Europa gestuurd heeft. U zegt dat de taliban daarnaast nog naar voedsel kwam vragen, maar maakt geen melding van andere dreigementen of eerdere bezoeken. U verklaart dat u in Servië was, met name eind 2019, toen uw moeder terugkeerde naar Ghundi zonder uw broers. Zij bleven in Kas Azis Khan achter tot de machtsovername plaatsvond, midden 2021. U hebt ook geen idee om welke reden de taliban uw moeder niet eerder aansprak over haar zonen (CGVS, p. 15, 25-26; verklaring DVZ punt 33). Hieruit blijkt niet dat u of uw broers dermate gevisieerd worden en hun rekruteringspoging lijkt dan ook al te vrijblijvend. Al deze vaststellingen ondergraven in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw rekrutering door de taliban.

De reacties van uw familie op de rekruteringspoging kunnen evenmin overtuigen. Ondanks de ernst van de eerste oproep waarin u en uw broers gevisieerd worden, blijkt niet dat uw familie meteen de intentie had om iedereen in veiligheid te brengen noch dat het nemen van bepaalde veiligheidsmaatregelen werd besproken. U gaat evenwel mee met uw tante naar Kabul maar dit voornamelijk om medische redenen, verklaart u. Uw broers blijven achter in het dorp.

Later, wanneer u Afghanistan al verlaten hebt, verneemt u dat uw familie kort na uw vertrek uit het dorp naar Kaz Azis Khan, een dorp in hetzelfde district, was verhuisd om veiligheidsredenen. Hoewel u tijdens de zes maanden dat u in Kabul verblijft drie keer met uw moeder belt, vertelt ze u nooit over deze verhuizing. U verklaart dat u niet wist wat er gaande was in het dorp (CGVS, p. 22). Dat u niet op de hoogte blijkt te zijn van deze verhuizing, is moeilijk verenigbaar met de vrees die er bestond in uw familie voor de taliban. Gevraagd naar de reden achter het stilzwijgen van uw moeder, zegt u dat de reden niet kent en dat ze misschien niet wilde dat u er iets van wist (CGVS, p. 23). Deze uitleg is weinig aannemelijk. Ook is het vreemd dat uw tante u hier niet over inlicht wanneer u haar te kennen geeft te willen terugkeren naar het dorp, wat ze u ten stelligste verbiedt. Haar verbod lijkt er dan ook op te wijzen dat zij de situatie in uw dorp voor u als gevaarlijk inschat. Het is al evenmin aannemelijk dat uw moeder uw tante niet over de verhuizing zou hebben ingelicht. Hoe dan ook lijkt u zich niet bewust van het gevaar dat schuilt in een terugkeer naar uw dorp. Wanneer u het plan opvat om terug te keren naar uw dorp, neemt u vooraf geen contact op met uw moeder of andere familieleden ter plaatse. U geeft aan dat u uw moeder een maand tevoren wel gesproken had, dat zij toen vroeg naar uw gezondheidstoestand en u haar gevraagd had naar nieuws over uw vader (CGVS, p. 24). Al deze verklaringen wijzen niet op het gedrag van een familie die een gegronde vrees voor vervolging heeft. Van een familie van wie drie gezinsleden gevisieerd worden door de taliban en van wie een ander lid al eerder ontvoerd werd, mag verwacht worden dat ze geen informatie voor elkaar achter houden. Ook uit uw verklaringen over uw terugkeer naar uw dorp, blijkt dat uw familie belangrijke informatie blijft achterhouden. Wanneer u in het dorp aankomt en na te zijn flauwgevalen de ogen opent en met uw grootmoeder spreekt, vertelt ook zij u niets over het lot van uw familie. U geeft nochtans aan dat u haar vroeg naar uw familie, maar dat ze niets vertelde over hen en dat ze enkel uw tante contacteerde om u te komen ophalen. U gevraagd waarom uw grootmoeder niets vertelde, zegt u dat u het niet weet. U vermoedt dat ze niet wilde dat u terugging naar uw familie, dat de taliban het te weten zou komen als u naar hen toe ging in Kaz Aziz Khan. Uit uw verklaringen blijkt dat u het bewustzijn verloor nadat u zag hoe uw ouderlijk huis leeggeroofd was en u vreesde dat uw familie meegenomen was. U geeft aan bijzonder bezorgd te zijn geweest over het lot van uw familie. Dat uw grootmoeder en later uw tante u ondanks uw grote bezorgdheid niet vertellen dat uw familie zich op een andere plaats en in veiligheid bevond, kan moeilijk aangenomen worden. Als ze werkelijk vreesden dat u hun verblijfplaats zou verraden, hadden ze u ook simpelweg kunnen vertellen dat ze op een veilige plaats verbleven en ze de naam van het dorp voor uw eigen veiligheid niet bekend wilden maken.

Tot slot moet nog gewezen op het feit dat uw familie geen ernstige pogingen heeft ondernomen om uw vader op te sporen. Gevraagd of uw familie behalve het telefoontje van uw vader nog nieuws had vernomen van of over hem, stelt u dat dit het enige nieuws was. Gevraagd of iemand van uw familieleden contact probeerde te maken met de taliban om nieuws over uw vader te verkrijgen of om zijn vrijlating te vragen, antwoordt u dat niemand dat deed. Nadat iedereen te weten kwam dat E. uw vader had meegenomen, verdween E. en stond zijn telefoon uit waardoor niemand hem kon contacteren, verklaart u. U vervolgens gevraagd of uw familie via andere leden van de taliban die er volgens uw verklaringen wel degelijk waren in uw dorp, nieuws probeerde op te vangen over uw vader, antwoordt u dat uw familie naar Sawdagar ging, een vriend van E. en talibanlid, maar dat Sawdagar niets over E.. Hoe dan ook maakt u geen melding van andere stappen die u familie zette om uw vader op te sporen. Dit terwijl u eerder verklaarde dat Sawdagar en E. zich sinds de machtsovername door de taliban in het districtscentrum bevinden en de taliban uw moeder meermaals bezocht (CGVS, p. 17, 23-26). Uit dit alles blijkt dat hoewel de man die achter de ontvoering van uw vader zat geen onbekende is in het dorp, er weinig pogingen gedaan worden om contact te maken met hem om te weten te komen waar uw vader zich bevond of om uw vaders vrijlating te bewerkstelligen. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

Uit het bovenstaande blijkt dat de houding van de taliban ten aanzien van uw vader, van u en uw familieleden weinig consistent is, net als de houding van uw familie ten aanzien van u en uw vader. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met de taliban, zodat u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De documenten die u voorlegde kunnen deze vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. Uw taskara en schoolrapport, de foto's en documenten met betrekking tot het werk van uw vader, ondersteunen enkel uw verklaringen over uw identiteit, uw achtergrond, uw familie, uw plaats van herkomst, uw nationaliteit en de activiteiten van uw vader. Dit zijn elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan.

Het medisch attest bevestigt dat u in het verleden een wonde hebt opgelopen aan uw rechterbeen. Het kan uw verklaringen omtrent de exacte omstandigheden waarin u deze verwonding opliep, met name ten gevolge van een messsteek van de taliban bij de ontvoering van uw vader, niet ondersteunen. Het attest bevat geen informatie over de mogelijke oorzaken of omstandigheden van de verwonding. Bovendien kan een arts nooit uitspraken doen over de exacte omstandigheden waarin bepaalde verwondingen zich voorgedaan hebben.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofd persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar het district Qarghayo in de provincie Laghman een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Qarghayo. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst.

Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is.

Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd

worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van:

- het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;
- van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen."

Verzoeker vat het verzoekschrift aan met een korte theoretische toelichting bij voormelde geschonden geachte bepalingen.

Wat betreft de toepassing *in casu* betoogt verzoeker als volgt:

"1) Antwoord op de motivering van de bestreden beslissingen omtrent de asielaanvraag van de eiser
In casu stelde de verwerende partij, verkeerdelijk, dat de problemen van de verzoeker met de Taliban niet als aannemelijk beschouwd kunnen worden. De verwerende partij liet bovendien na de problemen die de verzoeker intussen zou kennen omwille van zijn verblijf in Europa ernstig te beoordelen.

a) Wat betreft de jonge leeftijd van de verzoeker

De verzoeker kwam België binnen op zeer jonge leeftijd, als niet-begeleid minderjarige. Intussen, aangezien zijn procedure al bijna drie jaar in beslag neemt, is hij 19 jaar oud.

Aan de verzoeker werden bijzondere procedurele noden toegekend omwille van zijn minderjarigheid. De bijzondere maatregelen die genomen werden om tegemoet te komen aan de jeugdige leeftijd en maturiteit van de verzoeker, blijken echter onvoldoende. Het loutere aanstellen van een voogd en de mogelijkheid voor deze laatste om opmerkingen te formuleren en/of documenten neer te leggen kan immers niet volstaan.

Het was in casu van belang om rekening te houden met het gegeven dat de verzoeker aankwam toen hij ongeveer 16 jaar oud was, en dat hij aldus zeer jong (was op het moment dat zijn problemen zich voordeden. Quod non. Hij was een kind, het is niet meer dan normaal dat hij onder deze omstandigheden bijvoorbeeld niet zeker wist of zijn vader veiligheidsmaatregelen nam om aan de taliban te ontsnappen, dat hij zich niet meer precies kan herinneren hoe zijn vader reageerde toen hij werd ontvoerd door de taliban. Evenzo is het begrijpelijk dat de vrouwen in zijn familie hem probeerden af te schermen van het gevaar en de problemen.

De verzoeker ziet niet in hoe er met zijn jeugdige leeftijd en maturiteit en met zijn kwetsbare mentale toestand rekening gehouden werd bij de beoordeling van zijn relaas.

b) Wat betreft de problemen van de verzoeker met de Taliban

Om te beginnen is de verwerende partij dat er vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de rekruteringspogingen en bedreigingen aan het adres van verzoekers vader.

De vader van de verzoeker geloofde in het werk dat hij deed. Het was voor hem, naast geld verdienen om zijn gezin te onderhouden, belangrijk om van Afghanistan een veilig land te maken. De verzoeker was in 2012 amper zeven jaar oud. Hij ziet niet in hoe hij moet weten welke eventuele veiligheidsmaatregelen zijn vader genomen had. Zijn vader bracht hem niet op de hoogte van enige maatregel, maar dat is allerm minst verbazingwekkend. Het is in Afghanistan niet gebruikelijk om kinderen op de hoogte te houden van problemen binnen het gezin.

Verzoekers vader had een gezin met acht kinderen te onderhouden. Hij verdiende zijn kost nu eenmaal als ontmijner. Het is overigens algemeen geweten dat zelfs indien de taliban hun gewenste resultaat bereiken (in casu dat verzoekers vader zou stoppen met zijn werk), ze de persoon in kwestie niet met rust laten.

De verwerende partij verliest voorts geheel uit het oog dat de taliban niet altijd een sterke machtspositie hadden in verzoekers regio. Jarenlang konden ze niet meer doen dan angst inboezemen via dreigtelefoontjes. Zodra ze echter wél sterk genoeg stonden, vielen ze de verzoeker en zijn vader aan en ontvoerden ze zijn vader.

Ook bij verzoekers verklaringen over de ontvoering van zijn vader maakt de verwerende partij bedenkingen.

De verzoeker, op dat moment ongeveer dertien à veertien jaar oud, opent de deur. Er staan mannen voor de deur, volledig in het wit gekleed, die hem vragen zijn vader te halen, aangezien ze vrienden/collega's van hem zijn. De verzoeker deed wat hem gevraagd werd. Het is waar dat zijn vader verbaasd was dit nieuws te horen. Maar hij begaf zich uiteindelijk toch richting de deur, aangezien hij niet wist wie anders op de hoogte was van zijn aankomst in het dorp.

Bovendien gaan de taliban meestal in het zwart gekleed. Toen de verzoeker de kledij van de mannen aan de deur beschreef, dacht zijn vader dus niet meteen aan de taliban.

Zodra verzoekers vader zijn gezicht toonde, stormde de mannen binnen. Plots doken er nog meer mannen op. Hoewel er slechts twee mannen voor de deur stonden, kwamen er vijf mannen het huis binnen. Alle vijf deze mannen droegen wapens. De verzoeker begon te schreeuwen, hopeno zo hulp te kunnen krijgen. Hij werd meteen het zwijgen opgelegd. In een laatste poging de mannen af te schrikken, beet hij in de hand die op zijn mond lag. De talib in wiens hand hij beet raakte van slag en zijn masker viel af. De verzoeker kon E. herkennen, een dorpeling. De verzoeker werd daarop zodanig zwaar toetgetakeld door E. met een mes, dat hij het bewustzijn verloor. De verzoeker legde bovendien medische documenten neer die overeenkomen met zijn verklaringen.

De verzoeker weet niet of hij de messteken kreeg omdat hij beet of omdat hij E. herkende. De reden van de messteken werd hem niet op voorhand meegedeeld... Hij kan overigens niet begrijpen waarom dit belangrijk zou zijn... De aanval op de verzoeker en de ontvoering van zijn vader zijn belangrijke gebeurtenissen die de verzoeker uitvoerig beschreef. De exacte reden waarom hij met een mes werd aangevallen, of de messteken nu deel uitmaakten van het gevecht of omdat E. herkend werd, is geen kernelement van verzoekers relaas.

De verzoeker was zelf in een gevecht verwickeld, en kan daarom niet zeggen hoe zijn vader reageerde. Hij kreeg een adrenalinekick, en kan nauwelijks zijn eigen acties navertellen, laat staan die van een ander.

De verwerende partij pint zich vast op details om te besluiten tot de “onaannemelijkheid” van verzoekers relaas.

Voorts is de verwerende partij van mening dat meerdere kanttekeningen geplaatst kunnen worden bij de feiten die zich onmiddellijk na de ontvoering afspelen, met name de vervolgacties van de taliban en de reactie van de verzoeker en zijn familieleden hierop.

De verzoeker en zijn broers werden gevraagd naar de madrassa van de taliban te gaan, in ruil voor de vrijlating van hun vader.

De verwerende partij gaat uit van goede intenties van de taliban: “Indien de taliban werkelijk wilde onderhandelen met uw moeder of jullie in een valstrik wilde lokken om u en uw broers te rekruteren, zou verwacht worden dat ze concretere informatie geven over de deal.” (bestreden beslissing p. 3). De verwerende partij gaat zo voorbij aan de essentie van verzoekers relaas: de taliban wilde niet werkelijk onderhandelen met zijn moeder. Wat zij wilden doen was zijn moeder schrik aanjagen. Zij verwachtten dat zij uit angst onmiddellijk zou instemmen met hun voorstel. Zodra ze doorhadden dat zijn moeder aarzelde, was er aldus geen reden meer voor hen om de façade in tact te houden.

Bovendien is de kans erg klein dat ze zijn moeder de naam van een madrassa zouden hebben gegeven zodat ze haar zonen daar naartoe zou kunnen sturen. De verzoeker is ervan overtuigd dat, indien zijn moeder ingestemd zou hebben, de taliban gezegd zouden hebben dat ze de jongens zouden komen ophalen om naar hun madrassa te brengen.

Wat betreft de praktijk van gedwongen rekrutering door de Taliban, kan de verzoeker alleen maar vaststellen dat zijn ervaring in de praktijk afwijkt van hetgeen de verwerende partij beweert op basis van de informatie die zij raadpleegde. In het rapport “Recruitment by armed groups” wordt de situatie in de provincie Laghman niet geanalyseerd, en het is dan ook onmogelijk om te besluiten dat gedwongen rekrutering er niet voorkwam. Het gebrek aan informatie betekent immers niet dat de praktijk er niet voorkwam.

De verwerende partij verliest daarbij tevens geheel uit het oog dat het algemeen geweten is dat de taliban al jarenlang kinderen rekruteren voor het uitvoeren van allerlei taken. Bij wijze van voorbeeld, door de jaren heen: [...]

Ook het tweede rapport waarnaar de verwerende partij verwijst (“Targetting of individuals”) stelt: [...]

Ook het derde rapport waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen spreekt de conclusie van de verweerder tegen: [...]

De beschikbare informatie bevestigt duidelijk dat kinderen wel degelijk gevisieerd werden door de taliban om de eenvoudige reden dat ze kinderen zijn.

De verwerende partij leest de beschikbare informatie slechts gedeeltelijk en trekt bovendien vreemde conclusies: [...]

Nergens in de geraadpleegde bronnen staat dat de taliban, wanneer ze iemand gedwongen wilden rekruteren, gebruikt maakten van alle sociale banden. Verzoekers eigen vader werd ingezet als drukmiddel. Hij kan niet begrijpen dat de verwerende partij de ernst van de situatie voor verzoekers gezin niet inziet en zich denigrerend uitlaat “Alleen uw vader werd als drukingsmiddel ingezet.”, alsof dit niet voldoende ernstig was voor zijn familie.

Na het telefoontje van de taliban vertrok verzoeker tante terug naar Kabul. Ze nam de verzoeker mee, aangezien hij er op dat moment slecht aan toe was. Gedurende de zes maanden die hij daar doorbracht, had hij slechts één à twee keer contact met zijn familie. Zijn moeder zei hem steeds dat alles goed ging. Ze vertelde hem niet dat ze intussen moest verhuizen naar Kaz Aziz Khan. Verzoekers tante wilde niet dat hij zou terugkeren naar het dorp, dus op een dag vertrok de verzoeker zonder haar op de hoogte te brengen. Hij keerde terug naar Ghundi, en trof daar het huis aan, met een vernielde deur en volledig leeggeroofd. Zijn familie was niet aanwezig.

De verzoeker kwam er nadien achter dat zijn familie gedurende die zes maanden verborgen leefden. Wanneer de taliban langskwam, verstopte zijn moeder al haar zonen. Eén van hen zat zelfs in een kast... Intussen verblijven de twee broers die op de verzoeker na de oudsten zijn, in Iran. Voor hen werd de situatie in Afghanistan eveneens te gevaarlijk.

Wat betreft de reacties van zijn familie op de rekruteringspoging, wenst de verzoeker er nogmaals op te wijzen dat hij op dat moment amper veertien jaar oud was. Zijn moeder en tante bespraken veel zaken over zijn hoofd heen, hij werd niet op de hoogte gehouden. Zo wist hij bijvoorbeeld niet eens dat zijn familie verhuisde! Zijn moeder en tante wilden hem beschermen, ze wilden niet dat hij zich zorgen maakte. De verzoeker had vanuit Kabul maar enkele keren contact met zijn moeder en kon haar niet op voorhand verwittigen. Hij vertelde zijn tante niets, omdat hij zijn moeder miste en haar wilde opzoeken en dat van zijn tante niet mocht.

Tot slot stelt de verweerder dat verzoekers familie geen ernstige pogingen heeft ondernomen om verzoekers vader op te sporen.

De verwerende partij overschat zo de bewegingsvrijheid van vrouwen in Afghanistan. Wat hadden zijn moeder, zijn tante, zijn grootmoeder of de kinderen immers kunnen doen?

Het is niet zo dat vrouwen in een dorp gewoon op de deur van de dorpsoudsten konden gaan kloppen. De verwerende partij gaat ervanuit dat de familie van de verzoeker dezelfde mogelijkheden had als mannen in Afghanistan. Het tegendeel is waar.

De taliban staat er evenmin om bekend om eerlijk te zijn over wat ze deden met personen die ze meenamen... Het is onjuist te veronderstellen dat ze zouden gaan rondbazuinen dat ze die of deze persoon hebben vermoord...

Verzoekers familie kwam er wel achter dat E. nog steeds bij de taliban zit en zich intussen in Kunar bevindt, waar hij een talibanleider is.

De verzoeker verzamelde verschillende documenten die zijn relaas staven. Daaruit blijkt ook dat de verzoeker eerlijke verklaringen aflegde omtrent het werk van zijn vader. Er dient te worden vastgesteld dat zijn vader als ontmijner inderdaad tegen de schenen van de taliban schopte, en dat de verzoeker daarom eveneens in gevaar is.

De verwerende partij ging over tot een zéér onzorgvuldige beoordeling van verzoekers relaas. Er werd geenszins rekening gehouden met zijn extreem jonge leeftijd op het moment dat zijn problemen zich voordeden, noch met de positie van vrouwen en kinderen in Afghanistan. De "aannemelijkheid" van verzoekers problemen werd geheel subjectief en door een Westerse bril beoordeeld. De verweerder schond zo haar zorgvuldigheidsplicht.

c) Wat betreft de situatie van de eiser (als 'verwesterde' Afghaan) na de machtsovername door de Taliban

[analyse van de situatie van 'verwesterde' Afghanen aan de hand van rechtspraak van onder andere de Raad en een veelheid aan rapporten van onder meer EUAA, UNHCR, HRW, OSAR en Nansen]

De verwerende partij besluit in de bestreden beslissing (p. 8) dat uit de beschikbare informatie niet blijkt dat in het algemeen gesteld kan worden dat personen die terugkeren uit het Westen risico lopen op vervolging. Echter verwijst de verwerende partij slechts naar één rapport (dat bovendien NIET uitsluit dat verwesterde Afghanen het risico lopen op vervolging) en gaat zij geheel voorbij naar al het onderzoek dat hierover werd gedaan. De verwerende partij ging aldus over toch een gedeeltelijke lezing van het EUAA-rapport, en liet na andere beschikbare informatie te consulteren. Wat betreft haar stelling dat stigmatisering of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging beschouwd kunnen worden, dient erop gewezen te worden dat het vaste rechtsspraak is van Uw Raad dat in Afghanistan banden met familie en de gemeenschap cruciaal zijn voor het leven aldaar. Wat betreft de overige elementen die de verweerder aanhaalt om te besluiten dat verwesterde Afghanen bij terugkeer geen gegronde vrees voor vervolging kennen, dient te worden gesteld dat het onduidelijk is waar zij haar informatie vandaan haalt, en dat de conclusies die zij trekt indruisen tegen wat in de hierboven aangehaalde onderzoeken wordt besloten.

De verzoeker heeft intussen een heel andere kleding stijl, hij heeft geen lange baard, hij luistert in zijn vrije tijd graag naar muziek. De reis naar en zijn verblijf in Europa, en meer bepaald zijn verblijf in België sinds ongeveer twee jaar, hebben dan ook een duidelijke impact op de verzoeker nagelaten. De verzoeker gaat naar school, en volgt een richting in het ASO, hetgeen erop wijst dat hij erg zijn best deed om Frans te leren en voor school te werken. Hij leerde zelfstandig te zijn en voor zichzelf beslissingen te nemen. Hij acht het onmogelijk om zich te re-integreren in de Afghaanse samenleving die gebaseerd is op het belang van hiërarchie. Zijn vrees om als verwesterd worden gepercipieerd is dan ook reëel, en niet louter hypothetisch.

De verzoeker kwam aan in België in augustus 2020 en is intussen dus al bijna drie jaar in België. De verzoeker heeft het gevoel dat hij hier, in België, open bloeide en opgroeide tot een jongeman. De verzoeker kwam op zeer jonge en beïnvloedbare leeftijd het land binnen (namelijk toen hij ongeveer 16 jaar was. Met dit element moet rekening gehouden worden volgens twee recente arresten van Uw Raad. verzoeker doet zijn best om actief deel te nemen aan de Belgische samenleving en hij probeert op eigen benen te staan. Hij heeft zich gebruiken en gewoonten eigen gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan, ondermeer door zijn scholing in België. Zo is het voor hem zeer natuurlijk geworden om te praten met vrouwen, om hen vragen te stellen en om hun mening te waarderen. Indien de verzoeker, met deze ingesteldheid, naar Afghanistan zou terugkeren en een vrouw zou aanspreken in het openbaar, zou zijn leven onmiddellijk in gevaar zijn.

De verzoeker gaat nog steeds naar school. Hij zit in het derde middelbaar, optie verkoop. Hij spreekt vlot Frans. Hij heeft Belgische vrienden en een Belgische vriendin. Hij woont in een sociale woning in Nivelles, en aldus niet langer in een centrum. De verzoeker is het absoluut niet eens met het gedachtegoed van de taliban, in tegendeel!

De verzoeker is bovendien niet bekend met de regels en sociaal aanvaardbare gedragingen die door de taliban werden opgelegd door zijn lange afwezigheid uit Afghanistan.

Dit is zeer gevaarlijk, aangezien, zoals hierna (infra, pp. 60-62) wordt aangetoond, de taliban niet vergevingsgezind zijn ten aanzien van personen die hun regels overtreden, laat staan indien het jongens betreft die terugkeren van een lang verblijf in Europa.

d) Conclusie wat betreft de vluchtelingenstatus

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de verzoeker van oordeel dat hij aannemelijk maakte dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan, in lijn met de analyse van Uw Raad hieromtrent.¹²

De verzoekers wijzen op de volgende elementen: (1) het feit dat hij al twee jaar in België doorbracht (2) het feit dat hij als niet-begeleid minderjarige aankwam (2) de integratie van de verzoeker in België onder meer door zijn scholing, waardoor hij zich verschillende Belgische gebruiken en gewoonten eigen heeft gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in Afghanistan (3) het feit dat hij in Afghanistan problemen kende met de taliban (4) de herkomst van zijn familie uit de provincie Laghman en (5) het risico dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap daar hij lang genoeg uit het land zijn geweest om te "verwesteren" of minstens als "verwesterd" beschouwd te worden en er ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij niet meer vertrouwd is met de plaatselijke normen en gebruiken, daar deze fel veranderd zijn sinds zijn vertrek. Er is geen "margin of error" en de taliban elke overtreding zwaar afstraft, te meer wanneer het jongens zijn die terugkeren uit het Westen die de regels overtreden."

2) Antwoord op de motivering van de bestreden beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus [...]

De verzoeker stelt tot zijn verbazing vast dat de verwerende partij met geen woord rept over de geactualiseerde richtlijnen van UNHCR. Dit is uiterst merkwaardig, aangezien UNHCR één van de belangrijkste bronnen van het CGVS was voor de machtsovername door de taliban. Daarenboven heeft het advies van UNHCR een significante bewijswaarde, minstens zou het dit moeten hebben: [...]

De verwerende partij kan aldus niet zomaar het advies van UNHCR naast zich neerleggen. Indien zij dit toch wil doen, moet zij met nauwkeurige en actuele informatie uit verschillende soorten bronnen aantonen waarom zij een andere mening toegedaan is. Quod non.

Ook 11.11.11 hekelt de negatieve beslissingen die door de verwerende partij werden genomen ten aanzien van Afgaanse verzoekers om internationale bescherming, tegen het advies van UNHCR in: [...]

Een intern beschermingsalternatief bestaat in Afghanistan aldus niet.

Daar komt nog bij dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat de verzoeker naliet om aan te tonen dat de machtsovername door de taliban een impact heeft op zijn individuele situatie in Afghanistan. Deze verwachting is echter niet in overeenstemming met de medewerkingsplicht van het CGVS. Vluchtelingenwerk Vlaanderen analyseerde dit punt reeds zeer nauwkeurig: [...]

Het is voor de verzoeker niet eenvoudig om te achterhalen hoe de situatie op dit moment is voor zijn familie. Enerzijds is het in Afgaanse families moeilijk om hierover te praten. De ouders van de verzoeker willen vermijden dat hij zich zorgen maakt om hen. Anderzijds verloopt het contact tussen de verzoeker en zijn familie heel moeizaam sinds de machtsovername door de Taliban. Er is weinig verbinding, waardoor het erg moeilijk is om diepgaande gesprekken te hebben.

De bestreden beslissing moet bijgevolg minstens vernietigd worden om een volledige en correcte analyse te maken van de geloofwaardigheid van de eiser.

a) Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet

Wat betreft artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, vatte Uw Raad in het voornoemde arrest van 31 maart 2022 de kernvraag samen (stuk 3): [...]

En het antwoord op deze vraag is volgens Uw Raad dat op dit moment vooralsnog niet uitgesloten kan worden dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de Taliban: [...]

Het komt er dus op aan voor de verzoekende partij om aan te tonen dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan de handelingen van de Taliban, en dat de situatie aldus onder artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

[...]

In wat volgt zal de toegang voor Afghanen tot verschillende basisvoorzieningen (m.n. gezondheidszorg, voedsel en water) geanalyseerd worden, net zoals de huidige staat van werkgelegenheid/werkloosheid, waarna een analyse van de humanitaire situatie op dit moment zal volgen.

[analyse van toegang tot gezondheidszorg (i), voedselvoorziening (ii), watervoorziening (iii), werkgelegenheid (iv) en de humanitaire situatie (v) in Afghanistan met verwijzingen naar bijgevoegde landeninformatie]

vi. Conclusie m.b.t. artikel 48/4, §2, b) VW

Na de machtsovername door de Taliban zorgde voor een abrupt einde aan de buitenlandse hulp die in Afghanistan geboden werd, wat leidde tot de verschrikkelijke toestand hierboven beschreven: [...]

Opvallend is echter dat alle beschikbare informatie, vanaf augustus 2021 tot en met begin april 2022 hetzelfde stelt. Daaruit volgt dat de Taliban ofwel niet in staat is, ofwel onwillig is, om maatregelen te treffen om aan de economische en humanitaire crisis aan te pakken. Dit is niet slechts een vermoeden, maar blijkt ook uit de verklaringen van de Taliban Minister voor Buitenlandse zaken op het Antalya Diplomacy Forum in Turkije begin vorige maand: [...]

De verzoeker besluit dat hij de verzamelde informatie aantoont dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan de handelingen (of het nalaten daarvan) van de Taliban, en dat de situatie aldus onder artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, waardoor aan hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend moet worden.

b) Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

Ook artikel 48/4, §2, c) werd door Uw Raad geanalyseerd in het arrest van 31 maart 2022. Ter herinnering (stuk 3): [...]

i. Informatie m.b.t. het geweld in Afghanistan

[verwijzingen naar en analyse van landeninformatie met betrekking tot het geweld in Afghanistan]

ii. Informatie m.b.t. het gevoerde bewind

[verwijzingen naar en analyse van landeninformatie met betrekking tot het talibanbewind]

iii. Persoonlijke omstandigheden

[...]

In casu, wordt het niet bestreden dat de eiser een jonge man is die nu al ruime tijd in Europa verblijft, wat “persoonlijke omstandigheden” inhouden die het risico om slachtoffer te worden van ernstige schade versterken.

iv. Conclusie m.b.t. artikel 48/4, §2, c) VW

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de situatie in Afghanistan op dit moment wel degelijk “een uitzonderlijke situatie [is] waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon”.

c) Conclusie wat betreft het Artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet

Ten slotte moet de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) worden geanalyseerd, met name drie arresten waarin het Hof verduidelijkt wanneer socio-economische omstandigheden de vereiste drempel van ernst bereiken om te kunnen besluiten dat er sprake is van onmenselijke behandeling, en dus van een schending van artikel 3 EVRM. In de analyse van Vluchtelingenwerk Vlaanderen wordt deze rechtspraak van het EHRM als volgt samengevat (stuk 16, pp. 4-6): [...]

Als de vluchtelingstatus niet toekend zou worden aan de verzoeker, moet er vastgesteld worden dat de verzoekende partij aan de voorwaarden van het artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980 voldoet. De subsidiaire beschermingsstatus moet bij gevolg toegekend worden.”

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

“3. Nansen, Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek, oktober 2021, [URL]

4. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan, februari 2022, [URL]

5. UNOCHA, Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights, 8 februari 2022, [URL]

6. OHCHR, Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan, 7 maart 2022, [URL]

7. World Food Programme (WFP), ‘Our presence is hope’: Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan, 25 januari 2022, [URL]

8. United Nations, Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan, 15 maart 2022, [URL]

9. U.K. Home Office, *Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban*, februari 2022, [URL]
10. U.K. Home Office, *Country Policy and Information Note Afghanistan: Humanitarian situation*, februari 2022, [URL]
11. *France 24*, *Afghanistan's health system on the brink as Taliban confront a difficult winter*, 8 november 2021, [URL]
12. U.K. Home Office, *Country Policy and Information Note Afghanistan: Security situation*, februari 2022, [URL]
13. *La Libre*, *Les Afghans aussi méritent notre aide*, 23 maart 2022, [URL]
14. OSAR, *Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation »*, 26 maart 2021, [URL]
15. *Hasth-e-Subh Daily*, *U.S. Airstrike on a Weapons Depot Kills 30 Taliban Militants in Helmand Province*, 8 april 2022, [URL]
16. *Vluchtelingenwerk Vlaanderen*, *Afghanistan: Juridische analyse beslissingen CGVS*, 25 april 2022. [URL]
17. *NANSEN Note 2 – 22*, *Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afgaanse dossiers*, 23 juni 2022, p. 21. [URL]
18. *11.11.11 en UPINION*, *Between a Rock and a Hard Place: Afghan Migrants in Turkey One Year after the Fall of Kabul*, 11 augustus 2022. [URL]".

2.3. Bij aanvullende nota van 24 juli 2023 brengt verweerder volgende stukken bij:

"EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, [URL]
 EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, [URL]
 EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, [URL]
 COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLEd) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022
 COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, [URL]
 EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, [URL]
 EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, [URL]
 EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, [URL]
 EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022 [URL]
 UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023* [URL]".

2.4. Bij aanvullende nota van 28 juli 2023 voegt verzoeker attesten en getuigenissen die verband houden met zijn verblijf in België (niet-geïnterviewde stukken 19-34).

2.5. Bij aanvullende nota van 10 augustus 2023 legt verzoeker getuigenissen en schoolresultaten van het schooljaar 2022-2023 neer.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel

over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar zijn langdurig verblijf in België en voert aan dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging koestert.

4.1. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in

Europa, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

4.2. Te dezen dringt zich een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging op ingevolge verzoekers langdurig verblijf in Europa.

Het is immers een algemeen principe dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de ‘vrees voor vervolging’ (artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet) een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.

Dit blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie die stelt: *“In dit verband moet worden vastgesteld dat in het stelsel van de richtlijn de bevoegde autoriteiten, wanneer zij overeenkomstig artikel 2, sub c, van de richtlijn beoordelen of een verzoeker een gegronde vrees heeft te worden vervolgd, zich ervan vergewissen of de gebleken omstandigheden een zodanige bedreiging voor de betrokkene vormen dat hij een gegronde vrees heeft om, gelet op zijn persoonlijke situatie, daadwerkelijk te worden vervolgd.”* (eigen onderlijning), (HvJ, 5 september 2012, *Bundesrepublik Deutschland tegen Y en Z*, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, § 76).

Het ‘Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, December 2011)’ van UNHCR stelt (cf. § 45): *“However, the word “fear” refers not only to persons who have actually been persecuted, but also to those who wish to avoid a situation entailing the risk of persecution.”* (eigen vertaling: *“Echter, het woord “vrees” verwijst niet alleen naar de personen die reeds werkelijk werden vervolgd, maar ook naar hen die een situatie wensen te vermijden die het risico op vervolging met zich zou meebrengen.”*).

4.3. Verzoeker, die geboren is op[...] september 2004, verliet Afghanistan in 2018 en kwam België binnen als niet-begeleide minderjarige vreemdeling in juli 2020. Verzoeker diende een verzoek om internationale bescherming in op 2 augustus 2020 en werd bij de DVZ gehoord op 5 januari 2021 (vragenlijst CGVS; verklaring DVZ). Het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS ging door op 12 oktober 2021. Verzoeker verwierf de meerderjarigheid tijdens de procedure, met name op [...] september 2022. De bestreden beslissing dateert van 28 februari 2023.

Verzoeker was bijgevolg minderjarig gedurende een aanzienlijk gedeelte van de procedure; tot het ogenblik van zijn verworven meerderjarigheid was derhalve het principe van het hoger belang van het kind een element dat mede in rekening diende te worden genomen.

5. *In casu* blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat verzoeker Afghanistan op dertien- à veertienjarige leeftijd in augustus 2018 heeft verlaten, na een reis van ongeveer twee jaar in juli 2020 in België is aangekomen en op 2 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verzoeker verwierf meerderjarigheid gedurende de procedure (op 27 september 2022) en is momenteel ongeveer vijf jaar afwezig uit Afghanistan.

Hoewel verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan op dertien- à veertienjarige leeftijd al deels gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen, heeft hij ook een deel van zijn jonge jaren, die essentieel zijn voor zijn sociale ontwikkeling, het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van bepaalde waarden en normen, in Europa doorgebracht.

Te dezen wordt een norm aanzien als het geheel van concrete gedragsregels en voorschriften die de vertaling zijn van de onderliggende waardes van een groep of samenleving. Deze normen zijn vastgelegd in rechtsregels maar het kunnen ook ongeschreven regels zijn. Normen bepalen mede het sociaal handelen, omdat mensen - veelal onbewust - hun gedrag aanpassen aan de normen van de situatie. Sociale normen zijn de (vaak ongeschreven) regels en verwachtingen die in een bepaalde context gelden. Sociale normen kunnen soms willekeurig lijken omdat ze doorheen de tijd veranderen en er zich ook (lokale) geografische verschillen voordoen, maar ze regelen en maken het sociale leven mogelijk. Normen variëren tussen en binnen samenlevingen onderling. Deviant gedrag, het niet voldoen aan bepaalde normen, heeft een invloed op de sociale status en acceptatie binnen de samenleving en kan tot uitsluiting leiden.

Wat betreft de invulling van verzoekers verblijf in België, en bij uitbreiding in Europa, blijkt uit zijn verklaringen, de stukken van het rechtsplegingsdossier en verzoekers verklaringen ter terechtzitting onder meer dat verzoeker zich vlot uitdrukt in het Frans en zich openstelt voor de Belgische en Europese cultuur. Verzoeker heeft in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming verschillende documenten neergelegd, die de omstandigheden van zijn verblijf in België uitgebreid schetsen (stukken 19-34, neergelegd bij aanvullende nota van 28 juli 2023; getuigenissen en schoolresultaten, neergelegd bij aanvullende nota van 10 augustus 2023). Hieruit komt onder meer naar voor dat verzoeker sociaal en behulpzaam van aard is en graag verpleger zou worden. Verzoeker neemt tevens een vertaalrol op voor Afghanen die het Frans niet kennen.

Uit het geheel van verzoekers verklaringen en de voorliggende elementen blijkt dat verzoeker zich heeft aangepast aan de omstandigheden van zijn verblijf. Verzoekers (sociale) ontwikkeling in België vloeit voort uit onder andere zijn ervaringen op school en zijn (dagelijkse) contacten met onder meer leeftijdsgenoten en leerkrachten. Hierbij is verzoeker, al dan niet onbewust, onvermijdelijk in contact gekomen met normen en waarden die - in feite - de uitdrukking zijn van fundamentele rechten en vrijheden die door internationale en Europese mensenrechtenverdragen worden erkend en beschermd. Gelet op zijn jonge leeftijd en maturiteit, is verzoeker aldus in een identiteitsvormende fase van zijn leven blootgesteld aan gedragingen, waarden en opvattingen die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Afghaanse samenleving.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat discriminatie van vrouwen en meisjes wijdverbreid en systematisch is in de Afghaanse samenleving. De beschikbare informatie toont aan dat er sprake is van een patroon of praktijk van discriminatie en schendingen van de rechten van vrouwen en meisjes in Afghanistan, die, samengenomen, voldoende ernstig zijn om beschouwd te worden als een daad of daden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Dergelijke maatregelen hebben onder meer invloed op hun toegang tot gezondheidszorg, werk, bewegingsvrijheid, vrijheid van meningsuiting en het recht van meisjes op onderwijs. Sommige vrouwen en meisjes in Afghanistan kunnen ook te maken krijgen met andere vormen van mishandeling die neerkomen op vervolging (bijvoorbeeld gedwongen huwelijken, zoals kindhuwelijken, op eer gebaseerd geweld). Voor vrouwen en meisjes in Afghanistan zou een gegronde vrees voor vervolging over het algemeen gegrond zijn (EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van januari 2023, p. 91). *De facto* zou de situatie voor vrouwen en meisjes in Afghanistan kunnen worden omschreven als 'gender apartheid'.

Bijgevolg zal verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan terechtkomen in en deel uitmaken van de Afghaanse samenleving waarin vrouwen en meisjes systematisch worden gediscrimineerd en vervolgd. Het feit dat verzoeker zich in geval van terugkeer mogelijks aanpast aan de normen en waarden van zijn land van herkomst, betekent niet noodzakelijkerwijs dat hij zich actief zal inzetten om daden van discriminatie of vervolging jegens vrouwen en meisjes te plegen. Het houdt daarentegen wel in dat hij als minderjarige participeert aan de normen van een misogynie samenleving die vrouwen en meisjes structureel discrimineert en onderdrukt en, bijgevolg, (onbewust) deelneemt aan daden van discriminatie en/of vervolging tegen vrouwen en meisjes.

Ingevolge verzoekers (sociale) ontwikkeling in België, in het bijzonder zijn regelmatige en sociale contacten met vrouwen en meisjes, alsook zijn jonge leeftijd en mate van maturiteit, acht de Raad het aannemelijk dat verzoeker zich niet zonder enige, al dan niet bewuste, vorm van opstandigheid of recalcitrantie zal kunnen aanpassen aan de heersende (sociale) normen van de Afghaanse samenleving. Wegens verzoekers jonge leeftijd en individuele profiel is het bovendien niet onredelijk in hoofde van verzoeker een gebrek aan zelfinzicht en risico-inschatting aan te nemen.

In dit kader dient opgemerkt dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan in contact zal komen met de taliban en zal worden geconfronteerd met de traditionele Afghaanse samenleving. Immers wordt niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Ghundi in het district Qarghayi in de provincie Laghman, een rurale omgeving waar de taliban reeds voor de machtsovername aanwezig waren. Uit de landeninformatie blijkt bovendien dat in de provincie Laghman verschillende groepen aanwezig zijn, zoals de taliban en ISKP.

Er kan worden aangenomen dat verzoeker, gelet op zijn jonge leeftijd, maturiteit en specifiek profiel, zijn (nog steeds in ontwikkeling zijnde) opvattingen die hij gedurende zijn verblijf in België heeft verworven, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd.

Dit brengt het risico met zich dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie die reeds hoger werd besproken.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

6. Minderjarige mannelijke verzoekers om internationale bescherming die ingevolge de duurtijd van de procedure naderhand de meerderjarigheid verworven hebben, en die zich in geval van terugkeer niet houden aan de heersende sociaal-culturele en/of religieuze normen in Afghanistan, kunnen voldoen aan de cumulatieve voorwaarden inzake de specifieke sociale groep, zoals omschreven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Dit geldt in het bijzonder voor verzoeken die worden ingediend door (destijds) minderjarigen die buiten Afghanistan een dergelijke gemeenschappelijke achtergrond of gemeenschappelijk kenmerk hebben ontwikkeld tijdens een identiteitsvormende fase van hun leven. De vereiste dat dergelijke gedragingen, kenmerken en overtuigingen alleen tot de vluchtelingenstatus kunnen leiden als ze voortkomen uit (toegeschreven) religieuze of politieke motieven moet derhalve niet voorhanden zijn.

Leeftijd en andere kenmerken kunnen leiden tot bepaalde sociale groepen, die niet noodzakelijkerwijs ophouden te bestaan alleen omdat de minderjarigheid eindigt, aangezien de gevolgen van het behoren tot een sociale groep mogelijk niet eindigen, zelfs als de verzoeker niet langer minderjarig is.

Dienvolgens stelt de Raad vast dat Afghaanse minderjarigen, dan wel minderjarigen die meerderjarigheid hebben verworven tijdens de procedure, die hun internationaal erkende mensenrechten laten gelden en/of non-conformistisch gedrag, waarden en overtuigingen hebben aangenomen, en daardoor worden gezien als personen die zich niet houden aan de heersende sociaal-culturele en/of religieuze normen in Afghanistan, kunnen worden beschouwd als een bepaalde sociale groep, vooral - maar niet uitsluitend - als de aanneming van deze kenmerken, waarden en overtuigingen plaatsvond in een identiteitsvormende fase van hun leven.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat en het specifieke profiel van verzoeker, de verschillende stukken die werden voorgelegd en de voorhanden zijnde landeninformatie, is de Raad van oordeel dat, mede gelet op het voordeel van de twijfel, in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep. Tevens blijkt dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden is aangezien *in casu* de taliban de actor van vervolging is en het hele Afghaanse grondgebied in handen heeft.

Daarenboven, indien verzoeker door personen uit zijn lokale gemeenschap van deviant gedrag inzake de heersende (sociale) normen beschuldigd wordt, dan kunnen de *de-facto*-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Gezien de taliban geen actor van bescherming is, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op.

7. Ten overvloede merkt de Raad op dat hij zich er terdege van bewust is dat de erkenning van de vluchtelingenstatus een mogelijkheid tot gezinshereniging opent. Of gezinshereniging in het belang van verzoeker is, moet in het kader van die specifieke verblijfsprocedure door de bevoegde diensten manifest worden onderzocht.

8. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van verweerder, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS